

[Finansministeren.]

har været ført af folketetinget, idet man satte fingeren på det punkt, der hedder dækningen af udgifterne eller rettere sagt nødvendigheden af en overdækning af stigningen i statsudgifterne, hvis man vil bekæmpe inflationen.

Her hjælper det jo ikke, at hr. Rimstad og de uafhængige trækker spøgelse frem med den snigende socialisme, med denne finanspolitik, som vil socialisere samfundet. Det er en uhyggelig gammeldags opfattelse. Vi hørte den for en 10-15 år siden; da var det moderne i diskussionerne i den vestlige verden at tale om den snigende socialisme, når man diskuterede finanspolitikken. Denne diskussion er jo for længst forstummet; jeg tør vel sige, at samtlige vestlige lande i dag er helt indstillet på og indforstået med, at der skal føres en sådan moderne finanspolitik, hvis man skal klare problemerne under fuld beskæftigelse, men det forbavser mig ikke, at ordføreren for de uafhængige i dag giver udtryk for synspunkter, der for længst er forladt af de fleste andre.

Der skal føres en moderne og en bevidst finanspolitik, hvis man skal klare problemerne i det moderne samfund, og det er også det, finanslovsforslaget her lægger op til på basis af det afgiftsforlig, som er indgået af de tre partier, og jeg vil benytte lejligheden til i dag at udtale min tak til og anerkendelse af de to andre partier — mit eget er det naturligvis ikke så slemt med — fordi de virkelig har været med til at tage ansvaret, og det gælder måske i særdeleshed venstre, som ikke i de senere år har været meget villig til at tage et sådant ansvar for at skaffe de penge, der skal til for at føre denne moderne finanspolitik.

Hr. Niels Westerby rejste det spørgsmål, om det er nok, om det er tilstrækkeligt, om vi virkelig har gennemført det, vi burde gennemføre for at klare de økonomiske problemer. Jeg har tidligere klart givet udtryk for og vil gerne gentage det i dag, at jeg mener ikke, beløbet er så højt, som det vel nok burde være; men jeg mener på den anden side heller ikke, at det beløb, vi har fået ind, er så lille, at vi ikke kan klare de økonomiske problemer. Meget afhænger jo af den økonomiske udvikling, en udvikling, som vi i dette øjeblik selvfølgelig ikke kender ud over, at vi kan gøre os visse antagelser om,

hvordan det vil gå. Der må man bruge sin erfaring, sin intuition, og hvad man ellers kan bruge på basis af de oplysninger, man i øvrigt kan skaffe sig. Det er mit indtryk, min fornemmelse, at med det kasseoverskud på 800 mill. kr., som ligger i det finanslovsforslag, der i dag er til tredje behandling, skulle vi være i stand til på rimelig måde at gennemføre den økonomiske politik for det kommende år. Naturligvis ved ingen, hvordan udviklingen vil blive, men det er vort indtryk, at vi kan regne med en forholdsvis rolig udvikling, et mindre efterspørgselspres end det, vi var ude for i 1965; vi har jo også allerede set, at den økonomiske politik, som er gennemført i 1965, har givet resultater. Man har stoppet faldet i obligationskurserne, vi har fået en ganske væsentlig forbedring i valutastillingen, og vi kan vel nu se frem til en periode med stigende beskæftigelse, dog ikke med en så stærk stigning i efterspørgselspresset, at bunden bliver slået ud af økonomien igen. Det tror jeg man kan sige som en vurdering, og derfor vil jeg også til hr. Niels Westerby sige, at vel kunne vi have brugt nogle flere penge, men jeg tror, at det resultat, der er opnået, er tilstrækkeligt til at holde balancen.

Den bedre budgetlægning har været berørt. Jeg skal ikke gå stærkt ind på det. Det er også blevet sagt, at den er blevet bedre. Den er blevet bedre, det er rigtigt, og den vil blive bedre endnu; der arbejdes videre med det.

Spørgsmålet om levningsmiddelinstittet og spørgsmålet til socialministeren skal jeg ikke svare på; det vil de pågældende ministre tage op.

Hr. Thestrup var meget inde på lønstigningerne på statens budget, og jeg skal også gerne medgive, at disse meget store stigninger er noget, der kan bekymre i særdeleshed en finansminister. Men hr. Thestrup sagde jo også selv, at man skulle ikke med det, han havde sagt, tro, at han var imod, at tjenestemændene fik de lønstigninger, de havde krav på enkeltvis, og vi er vel alle sammen enige om, at de skal naturligvis have de lønstigninger, de er berettiget til efter den almindelige lønudvikling i samfundet.

Derfor bliver der vel ikke så meget tilbage af den kritik eller det forsøg på kritik, som hr. Thestrup rejste her. Vi kan simpelt hen være enige om, at det vil være nyttigt og det